

Arrest

nr. 314 422 van 8 oktober 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 april 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2024 met refertenummer 118788.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 september 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 17 oktober 2023 voor de derde keer een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van zijn Belgische moeder. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 18 april 2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 26 april 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.10.2023 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voornamen: O. (...) E. (...)

Nationaliteit: Colombia
Geboortedatum: (...) 1981
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de derde maal gezinshereniging aan in functie van zijn moeder A. (...) C. (...) M. (...) G. (...) (RR. (...)), Belgische nationaliteit, in toepassing van art.40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft "de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ..."

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien, en dat die afhankelijkheid reeds bestond in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging in België.

Ter staving van het ten laste zijn werden volgende documenten voorgelegd:

- internationaal reispaspoort Colombia ((...)) op naam van betrokkene (23.06.2023-22.06.2033), afgeleverd in Brussel
- 'speciaal attest van geen eigendom' dd. 29.03.2023, afgeleverd door de Hoge Raad voor Notariaat en Registratie van de republiek Colombia, waaruit blijkt dat er in Colombia op datum van het attest geen onroerende goederen geregistreerd stonden op naam van betrokkene. Echter, dit attest heeft betrekking op de periode na het vertrek van betrokkene uit Colombia, en is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- aanvraagformulier 'aanvraag bewijs betreffende fiscale verblijfplaats en/of belastingsaangifte' dd. 26.10.2023 en bijbehorend attest dd. 22.01.2024, afgeleverd door het Nationaal Directoraat Belastingen en Douane, waaruit blijkt dat Colombia de fiscale verblijfplaats was van betrokkene in 2022. Echter, uit het geheel van deze stukken blijkt niet afdoende wat de mogelijke relevantie is van dit document. Het attest zegt niets over eventuele inkomsten van betrokkene in Colombia, noch over het eventueel ontbreken ervan.
- bewezen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 26.12.2011, 02.03.2012, 28.04.2012, 03.05.2014, 21.12.2014, 07.05.2015, 15.07.2015, 21.11.2015, 23.07.2016, 13.11.2016, 10.12.2016, 28.01.2017, 25.03.2017, 17.07.2017, 21.10.2017, 04.03.2018, 15.04.2018, 26.07.2018, 13.10.2018, 23.02.2019, 29.06.2019, 10.08.2019, 19.01.2020, 06.05.2020, 18.06.2020, 26.07.2020, 23.08.2020, 17.10.2020, 12.12.2020, 21.04.2021, 25.06.2021, 22.09.2021, 12.11.2021, 28.01.2022 en 25.05.2022 (RIA en Moneytrans)
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: arbeidsovereenkomst (...) BVBA dd. 19.02.2013 (uit bijkomende documenten blijkt dat deze tewerkstelling werd stopgezet op 30.04.2019; deze gegevens zijn dan ook niet langer actueel en kunnen niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging); loonfiches NV (...) voor de periode september - december 2021 en augustus 2022 – oktober 2023
- attest dd 16.09.2022 waaruit blijkt dat de referentiepersoon op datum van het attest geen financiële steun ontvangt vanwege het OCMW te Deinze
- verklaring Solidaris dd. 30.03.2023 waaruit blijkt dat betrokkene is aangesloten als titularis

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Immers, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene onvermogen was in zijn land van herkomst. De voorgelegde geldstortingen doen hier geen afbreuk aan. Niet alleen zijn deze – gelet op de voorgelegde periode van meerdere jaren – eerder beperkt en onregelmatig, ook blijkt uit de beschikbare gegevens niet dat betrokkene op deze sommen op te voorzien in zijn basislevensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij effectief onvermogen was in zijn land van herkomst of origine, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, en gelet dat er niet afdoende werd aangetoond dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot heden niet ten laste viel/valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine, en dit tot op het moment van de huidige aanvraag, een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Er dient bijkomend opgemerkt te worden dat uit een consultatie van de DOLSIS-databank blijkt dat betrokkene sedert 04.01.2023 quasi ononderbroken zelf tewerkgesteld is in België.

Het gegeven dat betrokkene sedert 01.10.2022 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan voormelde vaststelling. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene op heden voor de derde maal een aanvraag gezinshereniging indiende op basis van artikel 40ter, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 in functie van dezelfde referentiepersoon. Er werd reeds meermaals gemotiveerd waarom betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden, op het attest dd. 22.01.2024 en het bijbehorende aanvraagformulier en enkele geactualiseerde loonfiches na, geen nieuwe documenten voorgelegd. Er kan dan ook vastgesteld worden dat betrokkene de procedure van gezinshereniging misbruikt, en doelbewust aanvraag na aanvraag indient, enkel en alleen met het oog op het bekomen van een attest van immatriculatie en het daaraan verbonden tijdelijk verblijfsrechtelijk voordeel.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het evenredigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"2.1.1.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte opwerpt dat in casu niet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. werd voldaan, nu verzoeker niet zou hebben aangetoond dat hij effectief onvermogen is en hij ten laste was van de referentiepersoon op het ogenblik dat hij nog in het land van herkomst verbleef.

Verzoeker heeft echter wel degelijk aan alle voorwaarden zoals voorzien in artikel 40ter Vw. voldaan.

Meer bepaald stelt artikel 40ter Vw. het volgende :

“Art. 40 § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld”.

2.1.2.

Dat de bestreden beslissing vooreerst ten onrechte opwerpt dat verzoeker niet voldoende zou hebben aangetoond dat hij onvermogen was en ten laste van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Dat het ‘ten laste zijn’ van een descendent ouder dan 21 jaar immers een voorwaarde is welke wordt gesteld in artikel 40bis Vw. en niet in artikel 40ter Vw., terwijl verzoeker een aanvraag gezinshereniging heeft gedaan op grond van artikel 40ter Vw.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest verkeerd gemotiveerd is en een schending inhoudt van artikel 40ter Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bijgevolg dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Ondergeschikt kan de motivatie in de bestreden beslissing niet weerhouden worden waar gesteld wordt dat verzoeker niet aangetoond heeft onvermogen te zijn en ten laste was van zijn moeder.

Verzoeker heeft immers verschillende documenten voorgelegd van de Colombiaanse autoriteiten waaruit blijkt dat hij geen onroerende goederen bezat en waar zijn fiscale verblijfplaats gevestigd was zonder dat hij aldaar belastingen betaalde, evenals bewijzen van diverse geldstortingen door zijn moeder.

Dat de bestreden beslissing evenwel opmerkt dat de vele geldstortingen eerder beperkt en onregelmatig zouden zijn en hieruit niet zou blijken dat verzoeker deze sommen nodig had voor zijn levensonderhoud, dan wel verzonden werden voor andere doeleinden.

Aangezien verzoeker in Colombia echter niet tewerkgesteld was, is het duidelijk dat deze gelden aan verzoeker werden overgemaakt door zijn moeder om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Dat deze geldstortingen bovendien wel degelijk regelmatig zijn en geenszins beperkt zijn. Immers, waar een bepaalde geldsom mogelijks niet voldoende is om van te leven, is dit wel het geval in Colombia waar de levensstandaard veel lager ligt en mensen met beperkte middelen kunnen overleven.

Bovendien is de motivering van verweerder geenszins redelijk waar gesteld wordt dat het niet duidelijk is of deze gelden werden overgemaakt aan verzoeker om in zijn levensonderhoud te voorzien of voor andere doeleinden.

Dat verzoeker, noch zijn moeder immers kunnen aantonen waarvoor gelden gestort werden. Zelfs wanneer verzoekers moeder als referentie bij de storingen 'voor levensonderhoud' of dergelijke zou vermeld hebben, zou verweerder dit afdoen als een blote beweringen die niet wordt gestaafd.

Verzoeker kan immers onmogelijk aantonen waarvoor deze gelden werden gebruikt, doch gelet op de regelmatigheid en de (voor Colombia) grote sommen, in combinatie met het feit dat verzoeker geen werk had, is het duidelijk dat deze sommen voor het levensonderhoud van verzoeker dienden.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest foutief gemotiveerd is en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

2.1.4.

Dat uit een dergelijke motivering bovendien blijkt dat verweerder het dossier van verzoeker geenszins op een zorgvuldige manier onderzocht heeft en uitgegaan is van foutieve data, zodat er tevens sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarderen en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat dit in casu dan ook niet gebeurd is, zodat de bestreden beslissing een schending behelst van het zorgvuldigheidsbeginsel en tevens foutief gemotiveerd

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht.

2.1.5.

Dat de bestreden beslissing verder opmerkt dat verzoeker sinds januari 2023 vrijwel onondebroken aan het werk zou zijn in België en hij hierdoor niet ten laste zou zijn van de referentiepersoon.

Echter situeert de beoordeling van het ten laste zijn zich vóór de aanvraag gezinshereniging en is dit een voorwaarde die moet voldaan zijn in het land van herkomst.

Ook het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de noodzaak van materiële steun in het land van herkomst moet bestaan en enkel op het moment van de aanvraag gezinshereniging (HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05). Na de aanvraag is de voorwaarde van ten laste zijn in de lidstaat waar de Unieburger verblijft niet meer van toepassing (Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009).

Vooruitzichten om werk te vinden in het gastland waardoor de bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een Unieburger, eens hij het verblijfsrecht verkregen heeft, niet langer ten laste zou zijn van de Unieburger, heeft geen invloed op de interpretatie van de voorwaarde van 'ten laste' zijn (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12).

Bovendien houdt het feit dat verzoeker werkt, niet perse in dat hij niet meer ten laste is van de referentiepersoon bij wie hij nog steeds woont.

Het is immers perfect mogelijk dat verzoeker slechts een beperkt aantal uren werkt en dus een loon heeft waarmee hij niet in zijn eigen onderhoud kan voorzien.

Bovendien is er voor wat betreft de voorwaarde inzake het 'ten laste' zijn van de referentiepersoon, zoals bedoeld in artikel 40 e.v. Vw., geen wettelijke bewijsregeling voorhanden en is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij.

Dat de bestreden beslissing dan ook een voorwaarde toevoegt aan de Vreemdelingenwet die niet voorzien is en bijgevolg een schending behelst van artikel 40ter Vw.

Tevens is de bestreden beslissing hierdoor foutief gemotiveerd en houdt deze een schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het motiveringsbeginsel (zie supra)."

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert dan wel de schending aan van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, hij zet niet uiteen op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. In zoverre is het eerste middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Er blijkt niet dat verzoeker onvermogen was in zijn land van herkomst, noch dat hij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst daadwerkelijk financieel en/of materieel werd ondersteund door de referentiepersoon. Verweerder merkt bijkomend op dat verzoeker reeds sinds 4 januari 2023 zelf ononderbroken tewerkgesteld is in België. Verzoeker ontkent dit niet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad echter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (cf. RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, hetgeen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing luidde als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40ter, §1, 1° van de Vreemdelingenwet verwijst uitdrukkelijk naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, hetgeen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing luidde als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Aldus dient verzoeker, als bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 21 jaar reeds heeft bereikt, aan te tonen dat hij ‘ten laste’ is van de Belgische referentiepersoon opdat hij tot een verblijf van meer dan drie maanden kan worden toegelaten. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat het ‘ten laste zijn’ van een descendent ouder dan 21 jaar een voorwaarde is die enkel wordt gesteld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en niet in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Een eenvoudige lezing van de vigerende wetgeving toont immers aan dat deze voorwaarde eveneens geldt in het kader van een aanvraag gezinshereniging met toepassing van artikel 40ter, §1, 1° van de Vreemdelingenwet, *quod in casu*.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart als familielid van een Belg, met name in functie van zijn Belgische moeder. Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van zijn moeder in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt. De Raad benadrukt verder dat wat betreft de voorwaarde inzake het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Voor wat betreft de invulling van de voorwaarde van het ten laste zijn, past het te verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege heeft meer bepaald gesteld dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat het familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (*cf.* RvS 12 november 2013, nr. 225.447).

In casu is verweerder van oordeel dat niet is aangetoond dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon van in zijn land van herkomst en dit tot op het moment van het indienen van de aanvraag gezinshereniging.

Verzoeker is het oneens met deze beoordeling. Hij voert aan dat de verschillende documenten van de Colombiaanse autoriteiten die hij heeft voorgelegd weldegelijk aantonen dat hij geen onroerende goederen bezat in Colombia, dat zijn fiscale verblijfplaats daar was gevestigd en dat hij daar geen belastingen betaalde. Verzoeker benadrukt dat hij in Colombia niet tewerkgesteld was en hij van zijn moeder financiële steun ontving, waardoor hij deze gelden daadwerkelijk nodig had om in zijn levensonderhoud te voorzien. Volgens verzoeker zijn de geldstorting weldegelijk regelmatig en geenszins beperkt, zoals wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Dat verzoeker onmogelijk kan aantonen waarvoor de gelden precies werden gebruikt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat deze sommen weldegelijk voor zijn levensonderhoud dienden.

In de bestreden beslissing wordt aangaande de voorgelegde documenten het volgende gemotiveerd:

“- ‘speciaal attest van geen eigendom’ dd. 29.03.2023, afgeleverd door de Hoge Raad voor Notariaat en Registratie van de republiek Colombia, waaruit blijkt dat er in Colombia op datum van het attest geen onroerende goederen geregistreerd stonden op naam van betrokkene. Echter, dit attest heeft betrekking op de periode na het vertrek van betrokkene uit Colombia, en is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- aanvraagformulier ‘aanvraag bewijs betreffende fiscale verblijfsplaats en/of belastingaangifte’ dd. 26.10.2023 en bijbehorend attest dd. 22.01.2024, afgeleverd door het Nationaal Directoraat Belastingen en Douane, waaruit blijkt dat Colombia de fiscale verblijfsplaats was van betrokkene in 2022. Echter, uit het geheel van deze stukken blijkt niet afdoende wat de mogelijke relevantie is van dit document. Het attest zegt niets over eventuele inkomsten van betrokkene in Colombia, noch over het eventueel ontbreken ervan.

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 26.12.2011, 02.03.2012, 28.04.2012, 03.05.2014, 21.12.2014, 07.05.2015, 15.07.2015, 21.11.2015, 23.07.2016, 13.11.2016, 10.12.2016, 28.01.2017, 25.03.2017, 17.07.2017, 21.10.2017, 04.03.2018, 15.04.2018, 26.07.2018, 13.10.2018, 23.02.2019, 29.06.2019, 10.08.2019, 19.01.2020, 06.05.2020, 18.06.2020, 26.07.2020, 23.08.2020, 17.10.2020, 12.12.2020, 21.04.2021, 25.06.2021, 22.09.2021, 12.11.2021, 28.01.2022 en 25.05.2022 (RIA en Moneytrans)

[...]

Immers, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene onvermogen was in zijn land van herkomst. De voorgelegde geldstorting doen hier geen afbreuk aan. Niet alleen zijn deze – gelet op de voorgelegde periode van meerdere jaren – eerder beperkt en onregelmatig, ook blijkt uit de beschikbare gegevens niet dat betrokkene op deze sommen op te voorzien in zijn basislevensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden.”

Wat het gebrek aan onroerende goederen betreft, merkt verweerder op dat het voorgelegde attest dateert van na verzoekers vertrek uit Colombia, waardoor dit document niet relevant is in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Aangezien verzoeker dient aan te tonen dat hij reeds van in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te oordelen dat documenten die dateren van na verzoekers vertrek uit Colombia niet aantonen dat aan de voorwaarde van het ‘ten laste zijn’ is voldaan. Verzoeker weerlegt dit motief niet.

Betreffende de geldstorting motiveert verweerder dat deze geldstorting, gelet op de voorgelegde periode van meerdere jaren, eerder beperkt en onregelmatig zijn. Daarnaast merkt verweerder ook op dat uit de overgemaakte stukken niet blijkt dat verzoeker op deze gelden was aangewezen om te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud. Immers blijkt niet dat verzoeker onvermogen was in zijn land van herkomst. Waar verzoeker betoogt dat de geldstorting geenszins beperkt en onregelmatig zijn, geeft verzoeker eigenlijk aan een andere mening te zijn toegedaan dan verweerder, hetgeen op zich geen afbreuk doet aan de wettigheid van het motief. In wezen geeft verzoeker hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Voorts slaagt verzoeker er niet in het motief betreffende de onvermogenheid in het land van herkomst met concrete argumenten te weerleggen. Verzoeker stelt dan wel dat hij niet tewerkgesteld was in Colombia, doch hij brengt geen stukken bij ter ondersteuning van dit betoog. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing nog dat een “aanvraagformulier ‘aanvraag bewijs betreffende fiscale verblijfsplaats en/of belastingaangifte’ dd. 26.10.2023 en bijbehorend attest dd. 22.01.2024, afgeleverd door het Nationaal Directoraat Belastingen en Douane” werd overgemaakt. Verweerder merkt echter op: “uit het geheel van deze stukken blijkt niet afdoende wat de mogelijke relevantie is van dit document. Het attest zegt niets over eventuele inkomsten van betrokkene in Colombia, noch over het eventueel ontbreken ervan”. Deze beoordeling is in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier. Uit de voorgelegde documenten blijkt inderdaad niet dat verzoeker in Colombia geen inkomsten had. Verzoekers betoog dat hij in Colombia niet tewerkgesteld was is dan ook niet meer dan een loze bewering waarvan geen bewijs wordt voorgelegd. Verzoeker kan dan ook niet zonder meer voorhouden dat de gelden die hij van de referentiepersoon ontving logischerwijze dienden om in zijn levensonderhoud te voorzien. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig waar verweerder motiveert dat, gezien niet is aangetoond dat verzoeker onvermogen was in zijn land van herkomst en niet is bewezen dat verzoeker op de geldstorting van de referentiepersoon was aangewezen om in zijn eigen levensonderhoud te kunnen voorzien.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens nog gemotiveerd: *“Er dient bijkomend opgemerkt te worden dat uit een consultatie van de DOL SIS-databank blijkt dat betrokkene sedert 04.01.2023 quasi ononderbroken zelf tewerkgesteld is in België.”*

Verzoeker betoogt dat de beoordeling van het ‘ten laste zijn’ zich situeert voor de aanvraag gezinshereniging en in het land van herkomst. Hij stelt dat, met verwijzing naar het arrest *Jia* van het Hof van Justitie, de voorwaarde van het ‘ten laste zijn’ na de aanvraag niet meer van toepassing is. Bovendien betekent het feit dat verzoeker zelf tewerkgesteld is niet automatisch dat hij niet meer ten laste zou zijn van de referentiepersoon. Het is immers mogelijk dat hij een beperkt aantal uren werkt waardoor zijn loon ontoereikend zou zijn om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

De Raad wijst er vooreerst op dat de huidige zaak een aanvraag om gezinshereniging betreft van een derdelander in functie van een statische Belg. Bijgevolg kan verzoeker in principe niet dienstig naar rechtspraak van het Hof van Justitie verwijzen.

Verder dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet betwist dat hij reeds sinds 4 januari 2023 in België tewerkgesteld is en de huidige aanvraag gezinshereniging heeft ingediend op 17 oktober 2023, dus geruime tijd na het aanvatten van de tewerkstelling. Er kan dan ook niet worden ingezien welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek dat de beoordeling van het ‘ten laste zijn’ zich situeert voor de aanvraag gezinshereniging in het land van herkomst en na de aanvraag niet meer van toepassing is.

Tenslotte dient te worden gewezen op arrest nr. 260.507 van de Raad van State van 19 augustus 2024 waarin wordt geoordeeld als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen miskent dan ook niet artikel 40bis van de vreemdelingenwet door, met verwijzing naar onder meer het arrest Reyes, te oordelen dat bij het onderzoek of een vreemdeling ten laste is van een familielid, moet worden beoordeeld of deze vreemdeling, gezien zijn economische en sociale toestand, niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in het land van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat hij verzoekt om de hereniging met de referentiepersoon. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft evenmin een foutieve uitlegging aan het arrest Reyes waar hij oordeelt dat uit dit arrest enkel blijkt dat de vraag of de betrokkene in theorie zou kunnen werken niet relevant is en waar hij te dezen vaststelt dat verzoekster reeds daadwerkelijk aan het werk was in België op het ogenblik van haar aanvraag en aldus in staat is om te voorzien in haar levensonderhoud en niet als ten laste kan worden beschouwd.”

Verweerder heeft niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat verzoeker bezwaarlijk als ten laste van de referentiepersoon kan worden beschouwd aangezien hij zelf in zijn levensonderhoud kan voorzien door middel van bestaansmiddelen uit arbeid, hetgeen haaks staat op de voorwaarden voor het verblijfsrecht dat hij erkend wenst te zien. Daarnaast toont verzoeker niet met enig concreet bewijsstuk aan dat hij uit zijn arbeid een dergelijk beperkt inkomen genereert dat hem niet toelaat in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat verweerder een voorwaarde toevoegt aan de wet.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat, ten gevolge van de aan verzoeker betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven en hij hierdoor van zijn Belgische moeder wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker woonde in Colombia steeds samen met zijn moeder en vormt sedert zijn aankomst in België opnieuw effectief een gezin, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.

2.2.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoeker en de band met zijn moeder en hieromtrent zelfs geen enkele motivering heeft gegeven.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn moeder teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn moeder) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM."

3.4 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op

het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt dat hij een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met de referentiepersoon, zijn Belgische moeder. Hij woonde in Colombia steeds met haar samen en vormt sinds zijn aankomst in België een gezin met zijn moeder.

In casu beroept verzoeker zich aldus op de band tussen een meerderjarig kind en zijn ouders. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de bestreden beslissing volgt dat verzoeker onvoldoende aantoont dat hij financieel en/of materieel ten laste is van de referentiepersoon. Verzoeker slaagt er niet in dit motief te weerleggen. Het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid is aldus niet bewezen. Het feit dat hij in Colombia samenwoonde met zijn moeder, betekent op zich niet dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. Bovendien heeft dit slechts betrekking op de situatie in Colombia en niet in België.

Er dient te worden besloten dat verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven met zijn moeder in het licht van artikel 8 van het EVRM niet aantoont. Evenmin kan een schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden, nu deze bepaling dezelfde waarborgen biedt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN